

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Benedicti XIV. ab Anno 1752. usque ad
Annum 1757 - Cum Appendice ad Annos 1744. 1745. 1748

Luxemburgi, 1758

XVI. Regulæ observandæ in Anglicanis Missionibus; ab Apostolicis Vicariis,
nee non a Sacerdotibus Missionariis Sæcularibus, ac Regularibus. 12. Maii.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74789](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74789)

ANNO
1753.
Dat. Pont.
Anno XIII.
die 12. Aprilis
1753.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XII. Aprilis MDCCLIII. Pontificatus Nostri Anno Decimotertio.

Cajetanus Amatus.

XVI

Regulæ observandæ in Anglicanis Missionibus, ab Apostolicis Vicariis, nec non a Sacerdotibus Missionariis Sæcularibus, ac Regularibus.

Venerabilibus Fratribus, Episcopis Vicariis Apostolicis, & Dilectis Filiis, Sacerdotibus tam Sæcularibus, quam cujusvis Ordinis & Instituti, etiam Societatis Jesu, Regularibus, Missionariis Apostolicis Anglicanarum Missionum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, Salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Motus charitatis itudum in primis expocit Apostolicum ministerium.

APOSTOLICUM ministerium, quod vos, Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, tanta cum alacritate suscepistis, satis superque admonere vos, & assidue in memoriam revocare non dubitamus, præceptum mandatumque Supremi Pastoris Principis JESU CHRISTI Apostolos suos edocentis, cujus divina legatione in procuranda æterna Christianifidelium salute fungimini cooperatores; nimirum, ut mutua vosmetipsi invicem charitate diligentes, opus vobis injunctum consummare satagatis, quo debitam laboribus vestris mercedem in Cælis a justo remuneratore Deo recipere valeatis. Nobis sanè, qui gravissimas Sacrosancti Apostolatus curas, & omnium Ecclesiarum sollicitudinem gerentes, pene deficiamus, nihil accidere potest molestius, quam cum accipimus scissuras esse inter vos, propter quas propagatio Catholice Fidei, & Christianifidelium salus retardatur. Eapropter, ut opportunum, consentaneumque præcedendis & è medio auferendis diffidiis, quæ jamdudum inter vos exorta, sæpe sæpius emergere, ac magis invalescere plenissime docti vehementer dolemus, & pristinæ animorum concordie conciliandæ, & in perpetuum confirmandæ remedium asseremus; primum quidem non solum exhibita Nobis utriusque partis rationum momenta per Nos ipsos accuratè expendimus; sed nonnullis etiam Venerabilibus Fratribus nostris Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus negotiis Congregationis Propagandæ Fidei præpositis examinanda mandavimus; deinde verò iisdem Cardinalibus ad Nos accitis, eorumdem sententiam consiliumque requisivimus. Quos postquam Nobiscum convenire, & consentire comperimus, hæc, quæ sequuntur, statuimus, decrevimus, & a vobis discretè servanda proponimus, & mandamus.

Diffidiorum causas examinat Pont. cum consilio Congreg. de Propag. Fide; ac denique statuit, ut infra.

Quatuor Vicariis Apostolicis commendantur remaneat Anglicanæ Missionis administratio.

§. I. Cum ab anno 1688. constitutum fuerit, ut Missio Anglicana per quatuor Apostolicos Vicarios administraretur, qui Episcopi in Partibus Infidelium existant; cumque sui limites, & confinia præscripta sint, in quibus ipsorum singuli suo munere perfungantur; nihil omnino immutetur in iis omnibus, quæ pertinent ad eosdem Vicarios Apostolicos, eorumque deputationem, & limites, quos modo indicavimus.

§. 2. Cum nonnulla Seminararia, & Collegia instituta sint, ex quibus Missionarii Cleri Sæcularis in Angliam mittuntur, nulla diligentia, & cura prætermittatur, ut Alumni ad Sacras Missiones obeundas destinati, optimis moribus, pietate, ingenio, doctrina exornentur; & ut periti sint in exercendis Functionibus Ecclesiasticis, & Cantu Gregoriano, quantum fieri poterit, imbuti. Præses Collegii Duacensis in Belgio, Litteris datis die 25. Januarii, Congregationem de Propaganda Fide sincerè certiosem fecit de ratione, qua Alumni in prædicto Collegio instituuntur. Hisce proinde Litteris perhonorificum responsum redditum fuit. Romæ existit Collegium Anglicanum a Sancto Thoma nuncupatum, curæ ac disciplinæ Patrum Societatis Jesu commissum, cujus visitationem susceperunt jussu Prædecessoris nostri Clementis XII. duo Cardinales vita jam functi, Davia scilicet, & Riviera, sustinuitque Secretarii munus Cardinalis Monti vitam adhuc agens, qui id temporis munus a Secretis Congregationis de Propaganda Fide gerebat. Itaque plurima statuta fuerunt, peculiari Decreto Summi Pontificis confirmata, quod die 28. Septembris anno 1739. in lucem emanavit. Sancitum in primis est, ut eodem in Collegio duo Præceptores in posterum commorentur, quorum unus Controversiis, & Sacris Scripturis explanandis, alter Theologiæ Morali tradendæ incumberet; eorumque Lectiones Anglicanæ Missionis utilitati forent maxime accommodatæ. Quamobrem operam suam impendat Cardinalis, cujus in fide, & patrocinio Collegium pro tempore recipitur, ut executioni mandentur, quæ eadem in Visitatione salubriter decreta fuerunt; atque illud in primis, quod paulò ante innuimus, quippe quod ad finem propositum unice conducere videatur. Pariter comperitur est, Collegium Ulissipone Anglis recipiendis erectum esse; alterum Parisiis, Hispali unum, Vallisoleti alterum. Verumtamen cum eorumdem institutio, atque existentia, nihil prætereā, innotescat, curæ erit a Secretis Congregationis de Propaganda Fide, consiliis cum Cardinale primo Pontificiæ ditionis Administro collatis, ut dentur Litteræ Nunciis Apostolicis in Lusitania, Gallia, & Hispania commorantibus, ut impensius de prædictis Collegiis inquiretur, eorumque gubernatio omnino explorata fiat. Neque id eo tendere opinandum est, ut quidquam detrahatur auctoritati, vel regimini cujuscumque, qui legitima ipsorum fruatur possessione; sed eo duntaxat sine, ut inter Nos, eosdemque plenissime conveniat iis in rebus, quæ ad Alumnos spectant ex Seminaris in Angliam ad Missiones obeundas profecturis.

1753.
Collegia erecta ad erudiendos pro Anglicanis Missionibus Alumnos, optimis legibus firmantur.

§. 3. Quoniam vero versantur in Anglia Missionarii ex Familiis Regularibus, scilicet Societatis Jesu, Sancti Benedicti, Sancti Dominici, S. Francisci, Carmelitarum Excalceatorum; cavere omnino debent earum Provinciales, ne in Missionarios deligant nisi viros numeris omnibus absolutos, singulari nimirum pietate, ingenii dotibus præditos, quæ ad tantam Provinciam, tamque laboriosam requiruntur. Quamobrem ne ob immodicum eorum numerum perturbaciones, & incommoda oboriantur, ipsis Regularium Provincialibus immutabiliter præscribitur, ut eos duntaxat in Angliam mittant, qui vel Sacellis Regiis præfici debeant, aut apud aliquem nobili sanguine natum versari, aut in Locis, quæ pro Regularibus fundata, & constituta sunt. Porro a Missionibus Anglicanis se repellere intelligant Regulares, qui ex propria Natione non obtinent Cœnobium, vel Provinciam in Catholicis Regionibus: iis tamen, qui ibidem in præsentiarum commorantur, revertendi necessitas non inferitur. Enim verò cum Hiberni Sacerdotes ad sustinendam Insulæ ejusdem Missionem deputentur, quæ

Regulares idonei in Angliam mittantur ad certa duntaxat officia exercenda; & ex iis tantum Ordinibus, qui propriæ nationis Cœnobium in Catholicis Regionibus habent.

Hiberni Missionibus Angliæ non adhibeantur, nisi a Vicariis Apost. in subsidium vocentur.

plurimos, sapientesque expetit Operarios; cumque in Anglia permulti sint Sacerdotes indigenam Sæculares, quam Regulares, consentaneum esse arbitramur, si iidem ipsa in Patria labores suos potissimum impendant, & prædicti Hiberni Sacerdotes Missionarii Anglis tunc solum cooperentur, cum horum paucitas id exigere videatur; ideoque a Vicariis Apostolicis Angliæ ad Missionem exoptentur, & evocentur.

Vicariorum
Apostolicorum
Ordinaria, &
delegata au-
toritas pro
regionis re-
cessitate suffi-
ciens.

§. 4. Sed, ut ad Vicarios Apostolicos reverentur, præter eam omnem auctoritatem, quæ ipsis communis est in propriis confinibus cum quolibet Ordinario in sua Civitate, & Diocesi, Apostolica Sancta Sedes facultates *formula secunda* ipsis elargitur, cum potestate illas simplicibus Sacerdotibus, qui idonei videbuntur, communicandi, iis tamen exceptis, quæ vel in Ordinem Episcopalem unice spectant, vel exerceri sine Sacrorum Oleorum usu minime possunt. Nihil proinde recentis Vicariis deest, quod ad sanum regimen, & directionem tam Regularium, quam Cleri Sæcularis conducatur, qui nullas in hanc diem controversas excitavit, quæ debitam Vicariis Apostolicis obedientiam, & subordinationem labefactarent.

Regulares ex
privilegio ab
Ordinaria E-
piscopi jurif-
dictione ex-
empti.

§. 5. Attamen quoniam inter privilegia, quibus gaudent Regulares, cuilibet peculiari Ordini a Summis Pontificibus attributa, illud adnumeratur, per quod Regulares Familiæ ab Episcopali, vel Ordinaria auctoritate eximuntur, vel Sanctæ Sedis Jurisdictioni immediate subjiuntur, ne altercationes ea de re in posterum enascentur, quas plurimas elapsis temporibus constat extrixisse, & in dies suboriri, necessitas postulat, ut finis aliquando iis imponatur: quod ita præstari oportet, quemadmodum inferius exponemus.

Attamen
Missionarii
Regulares se
Vicariis Apo-
stolicis iuste,
& testimonio-
nialibus Supe-
riorum exhibere tenentur.

§. 6. Itaque Regulares Missionarii cum Provinciam adventaverint, ubi Sacras Missiones obire debent, Apostolicum Vicarium convenient, uti facere semper consueverunt, in cujus ditione Ministerium Apostolicum suscipiunt. Si quidem institutum Canonicum est, Sacri Concilii Chalcedonensis auctoritate firmatum, nemini Advenæ in Sacris constituto licere, Ordinem, quo se insignitum asserit, exercere, adeoque Sacrum peragere, si Sacerdotem se esse profiteatur, nisi Litteras authenticas Ordinarii palam faciat, testimoniumque exhibeat, se nullo suspensionis, vel irregularitatis vinculo irretiri. Ita *Canon. 7. dist. 71.*, cui apprimè consentit Sacrum Concilium Tridentinum *sess. 22. de Sacrificio Missæ*; Decreto de *observandis, & evitandis in celebratione Missæ, & cap. 13. Sess. 23. de Reform.*: Porro hujusmodi præscriptum Regulares etiam respiciunt, quoties extra Diocesim versantur, in qua ad Sacros Ordines promoti fuere; proindeque susceptum Ordinem exercere minime possunt, præsertim in Ecclesiis, quæ ad propriam Sodalitatem non spectant, nisi prius Episcopis, aut Vicariis Generalibus, vel Foraneis, Superiorum suorum documenta proferant, quibus & obtenti Ordinis testimonium, & libertas ab omni Canonico impedimento irregularitatis, vel suspensionis perspecta fiat. Quamobrem id etiam est in mandatis Regularibus Missionariis, ut nimirum Vicariis Apostolicis, ea ratione, qua dictum est, sese exhibeant, ubi ad Missionis locum pervenerint.

Regulares
æque ac Sæ-
culares Sacer-
dotes, ad ex-
cipiendas Sæ-
cularium Con-
fessiones, ap-
probatione in-
digent Ordi-
narii loci.

§. 7. Nullus Sæcularis Sacerdos Penitentia Sacramentum administrare potest, qui actualis Parochus non existat, vel idoneus ad id in præmissis examine repertus non fuerit, quod Ordinarius Loci, ubi Confessiones excepturus est, de eo habere potest. Idem & Regularibus Sacer-

dotibus edicitur, quoties velint Sæcularium Confessiones audire, quemadmodum ad litteram decernitur a Concilio Tridentino *sess. 23. cap. 15. de Reform.*, quo in loco derogat Sacrum Concilium privilegio cuiusque, & consuetudini immemorabili, quæ contrarium præferret, inquit: *privilegiis, & consuetudine quacumque, etiam immemorabili, non obstantibus.* Idque eo vel magis, quod ad Summo Pontifice S. Pio V. ea in Constitutione, cui initium est *Romani Pontificis 133. Bullarii Romani tom. 2.* declaratum est, prædictam Concilii Tridentini sanctionem ad omnes quoscumque Regulares extendi, vel Mendicantes, vel non Mendicantes, quamvis Lector, atque Magister in Sacra Theologia præfulget, & potestas Sæcularium Confessiones excipiendi illi facta fuerit a suis Superioribus Regularibus. Sancto Pio V. omnino consonat Urbanus VIII. in Constitutione, quæ incipit: *Cum sicut accepimus 92. Bullarii tom. 4.*, per quam amplissimè rescidit privilegium quodcumque alias Regularibus attributum, cuius prætextu Sæcularium Confessiones exciperent, priusquam examen sustinerent, & consensum ab Ordinario Diocesano impetraverint. Ac ne Regularium Familiæ, quæ nisi expresse nominentur, se minime comprehendi putant, ab eadem Constitutione immunes se jactarent, eas nominatim, & singulas recensendas optimum duxit. Ultimò tandem S. Pontifex Clemens X. edita Constitutione *Superna 7. in Bullario Romano tom. 6. §. 4.* ita confirmavit: *Religiosos ab Episcopo ad Confessiones Sæcularium in sua Diocesi audiendas approbatos, non posse in alia Diocesi eas absque Episcopi Diocesani approbatione audire, quamvis penitentes subditi sint ejus Episcopi, a quo ipsi Religiosi jam fuerant approbati.*

Qui potest
utroque ad
examen vo-
care.

§. 8. Quare si insistamus Canonicis institutis, quæ superius numeravimus, nullum afferri potest impedimentum Ordinario, quominus examen indicat Sacerdotibus tam Sæcularibus, quam Regularibus, per quos Penitentia Sacramentum in Locis ipsius Jurisdictioni subiectis administrandum est; Regulares, inquam, in examen vocare potest Ordinarius, si velint Sæcularium Confessiones excipere. At verò quoniam Missionarii, & inprimis Regulares, longa & difficilia suscipiunt itinera, relicta Cænobitis, in quibus versantur, ut in Angliam ad obundas Missiones se conferant, ne dubietas admissionis ad Confessiones audiendas in subeundo examine, illos ab Apostolico munere deterreat, cavebunt in posterum, antequam relinquunt Monasteria, in quibus degunt, & in Angliam tendant, cavebunt, inquam, examen ad Confessiones Sæcularium audiendas subire coram Ordinario, & Examinatoribus Loci, in quo situm est Monasterium, & consequi testimonium, quo idonei declarantur; quod insuper poterit indicari Vicariis Apostolicis, in Anglia commorantibus per Litteras Ordinarii, qui ad examen eos excepit, & peritos, idoneosque judicavit. Quod si cuiquam ex Regularibus commodius, atque itineri opportunius videretur Bruxellis ante Apostolicum Nuncium propria scientiæ periculum facere, id erit eorum in libitu; cum utraque ratione duplex auferatur incommodum; unum scilicet, ne Regulares animam mentemque dimoveant a Missionibus Anglicanis, eo timore, ne a Vicariis Apostolicis admittantur ad Sæcularium Confessiones excipiendas; alterum verò, ne iidem Vicarii destituantur auctoritate adprobandi illos, qui intra limites suæ Jurisdictionis Penitentia Sacramentum velint administrare. Etenim duos omnino agus complectitur adprobatio, quorum primus ad intellectum, alter spectat ad voluntatem. Proprium enim est intellectus, debita, ac necessaria scientia in Examinato deprehensa,

Anglicanis
tamen Missio-
nariis datur,
ut coram Nun-
tione Ap. Bru-
xellis consti-
tuto, vel coram
Episcopo loci,
ubi situm est
eorum Monas-
terium, exa-
minentur.

illum

illam Confessionis muneris obeundo aptum existimare. At nonnisi voluntatis est, facultatem Confessionum audiendarum liberam, plenamque facere, sententiamque de eo proferre, qui Adprobatorei subjicitur. Primum itaque ab Examinatore præstatur; cujus fidei, & integritati innititur, atque acquiescit, qui Confessiones audiendi facultatem, in limitibus, & confiniis sibi assignatis, impertitur. Alterum immediatè peragitur ab ipsomet Superiore, cujus est prædictam facultatem concedere.

§. 9. His itaque constitutis, cum Regularis examinatus jam, & idoneus judicatus, uti diximus, sese offerat Vicariis Apostolicis; cumque id perpendi minimè debeat tanquam urbanitas aliqua, seu cœremonia; cum insuper Vicarius Apostolicus opportunam facultatem largiri intelligat ad suscipiendas Fidelium Confessiones, qui ditione sua continentur; absoluta penitus hac ratione controversia omnis judicari deberet. Cæterum Confessarii munus Regularibus deferri potest sine temporis determinatione, vel cum limitatione: quod luculenter constat tum ex Brevis a Summo Pontifice Urbano VIII. dato Cardinali de Sandoval anno 1639. inserto a Cabalutio in Theoria, & Praxi Juris Canonici lib. 1. cap. 10. num. 12., tum ex recensita Constitutione Clementis X. *Superna*, ad §. 4. Porro hujusmodi facultates at præstitutum tempus collatas, post elapsam temporis intervallum, jus competit Ordinario vel abrogandi, vel eas renovando, Sacerdotem ad novum examen compellendi. Facultates verò nulla cum temporis limitatione delatæ, nonnisi cum ipso officio desinunt, nec suspendi propterea possunt sine nova causa, quæ Confessiones directè respiciat, quemadmodum patet ex Constitutione: *Cum sicut accepimus*, ab Innocentio X. in lucem edita XXXII. §. 2. *Bullarii Tom. V. An Episcopus Regularem pro Confessionibus semel approbatum, sine nova causa, suspendere possit ab ipsis Confessionibus audiendis? Respondetur, Regulares alias liberè ab Episcopo, prævio examine, approbato ad audiendas Confessiones Personarum Secularium, ab eodem Episcopo suspendi non posse sine nova causa, eaque ad Confessiones ipsas pertinentem.* Quæ cum ita sint, ut omni diffidio aditus occludatur, decernimus, atque statuimus, ut facultas superius exposita, a Vicariis Apostolicis Regulari examinato, & approbato concedenda, ad sexennium extendatur, atque ad aliud sexennium sine prævio examine confirmetur; cum Regulares Missionarii, iis peractis, quæ num. 20. exponuntur, Anglicanæ Missionis exercitium de novo suscipiant.

§. 10. In medium igitur proferri minimè potest tam Breve Summi Pontificis Urbani VIII. quod incipit: *Britannia*; vulgatum anno 1631., quam Bulla ejusdem Pontificis: *Plantata*, edita anno 1633., aut aliud quodcumque documentum ad firmandam Regularium independentiam a Vicariis Apostolicis in administratione Pœnitentiæ Sacramenti, aliorumque Sacramentorum. Brevia enim, & hujusmodi documenta emissa fuere, antequam quatuor Vicarii Apostolici in Anglia constituti forent, cum omni auctoritate, quæ competit cuilibet Ordinario in sua Civitate, & Diocesi. Quamobrem sancito libero, & tranquillo ordinariæ Episcoporum auctoritatis exercitio, eo ipso definit Regularium immunitas pro Sacramentis administrandis, quæ tunc temporis iisdem concessa fuit, cum prædictum liberum exercitium nullatenus permittebatur; quemadmodum Regulares ipsi luculenter agnoverunt, & confessi sunt in celebri disputatione Parisiensi habita, quæ in Collectione Judiciorum tom. 3. pag. 45. continetur. Accedit præterea, quod idem prorsus decretum fuit pro statuendo Indiarum Orientalium regimine, nequicquam refragantibus amplis S. Pii V., & Gregorii XIV. privilegiis, ut

legere cupienti innotescet ex nostra Constitutione: *Quamvis ad confirmandum*, tom. 17. nostri *Bullarii*. Eadem plane ratione cum in præsentiarum constitutum sit regimen Vicariorum Apostolicorum, finem habere debet recensita Regularium Missionariorum immunitas, iis delata, antequam prædictis Vicariis Apostolicis regimen, & ordinariæ auctoritas tribueretur, & sua cuilibet confiniis assignarentur. Notæ, & pervulgatæ sunt controversiæ agitæ, & discussæ in Congregatione de Propaganda Fide anno 1701. & 1702. inter Macai Episcopum, Vicarios Apostolicos Sinarum, atque Regulares Missionarios, qui tueri conabantur, ob sua privilegia licitum sibi esse Sacramenta administrare, & quolibet Parochiali officio perfungi, quin ab Episcopo, & Vicariis Apostolicis dependerent. Porro cum sapienter Congregatio animadvertisset, ab Innocentio XII. fel. rec. suos præinitos fuisse limites cuilibet Vicario Apostolico, decrevit, atque mandavit, ne cuiquam Missionario vel Sæculari, vel Regulari in posterum liceret Pœnitentiæ Sacramentum Sæcularibus impertiri, vel aliis Parochialibus officiis fungi, quidquid in contrarium præferrent privilegia iis concessa, quin prius facultatem obtinisset ab Ecclesiastico Superiore, ab Episcopo nimirum, quoties Sacramenta administranda essent in ejus Diocesi, vel a Vicario Apostolico, si in ipsius ditione id foret peragendum. Hæc enim habet decretum vulgatum die 14. Februarii anni 1702. *Missionariis autem, sive Sæcularibus, sive Regularibus, etiam Societatis Jesu, non liceat etiam vigore suorum privilegiorum Sacramenta administrare, aut alia munia Parochialia obire, nisi de licentia prælatorum Ordinariorum, sive Vicariorum Apostolicorum, in quorum respectivè Provinciis, aut Diocesium eisdem Missionarios commorari contigerit.* Hæc profectò luculenter ostendunt nullatenus esse provocandam ad immunitatis privilegia, Anglicanis Missionariis concessa, antequam in Angliâ Vicarii Apostolici constituerentur. Idque discussum etiam fuit in peculiari Congregatione de his negotiis habita die 6. Octobris anno 1695., cujus Decreta Innocentius XII. Brevis dato die 5. Octobris anno 1696. confirmavit. Accedit Decretum emissum ab universa Congregatione de Propaganda Fide die 16. Augusti anno 1645., quod nostro Brevis sub die 5. Septembris anno 1745. firmatum fuit.

§. 11. Cum ab hac Sancta Sede animadvertitum sit, plurima sæpe contingere in Regionibus longè diffitis, quibus ut contulatur, peculiare dispensationes, & privilegia quandoque opportuna, quandoque etiam ad animarum regimen necessaria requiruntur; ad quæ obtinenda difficile est Romam confugere, eadem Sancta Sedes in more habuit, habetque in præsentem, Episcopis in remotioribus Provinciis commorantibus quasdam facultates impertiri, quibus uti possint vel immediatè, vel per inferiores Sacerdotes a se designatos: atque idem planè cum Missionum Præfectis, atque Apostolicis Vicariis facere consuevit. Verumtamen, cum nec Episcopi, nec Missionum Præfecti in Angliâ hoc tempore versentur, supervacaneum est facultates recensere, quæ his, vel illis deferuntur. Sedem habent in Angliâ Vicarii Apostolici, qui sibi commissis Provinciis præfunt, atque iis dumtaxat *Formula secunda* facultates tribuunt; proindeque Regulares Angliæ Missionarii iis solum Facultatibus perfruunt, quas obtinent ab Apostolicis Vicariis, qui sane eas communicare aliis possunt, uti ex *Formula secunda* manifestum est: *Prædictas Facultates communicandi, non tamen illas, quæ requirunt Ordinem Episcopalem, vel non sine Sacrorum Olearum usu exercentur, Sacerdotibus idoneis, qui in ejus Diocesi laborabunt.* In recensitis notatium dignum imprimis est vocabulum illud idoneis,

1753.
que, ubi Ordinarii, aut Vicarii Apostolici jurisdictionem libere exercent.

Facultates pro Angliæ Missionibus opportuna solis Vicariis Ap. immediatè ab Ap. Sede conceduntur, adjecta facultate subdelegandi.

Hinc ante subdelegationem Missionarios examinare pot-

Verùm facultas audiendi Confessiones a Vicariis Apostolicis obtinenda.

Sed cum eadem, & indefinitè, & cum præfinitione temporis dari possit.

Statuitur, ut Missionariis ad sexennium concedatur, & ad aliud sexennium propter abrogationem ab eo novo examine.

Privilegia super hoc ab Urbano VIII. Regularibus concessa, præfenti tæporeum conditioni aptari non possunt.

Similia privilegia abrogata fuerunt, quoad Regiones Indiarum, alias.

unt, arque his facultates magis vel minus amplas conferre, suspendere, & adimere.

quo cognitio indicatur, quam Largitor facultatum habere debet de illo, qui ipsas consequitur, an videlicet idoneus existimetur. Hinc & arbitrium examinis de illo instituendi subsequitur, quoties ejus scientia ad facultatem exercendam aliunde non innotescat. Observationem illud etiam exigit, quod necessitas non inferatur Vicario Apostolico, ut omnino prædictas facultates communicet; sed, veluti commodum quoddam, hujusmodi potestas illi delata est pro animarum utilitate: quod quidem nunquam non opportunum, sapius etiam necessarium est, cum Superior omnia per se præstare minime valeat. In arbitrio Vicarii Apostolici positum quoque est, vel omnium suarum facultatum Sacerdotem participem facere, vel aliquas tantummodo communicare. Nam Vicarius Apostolicus, in hoc facultatum genere, specialis Sanctæ Sedis Delegati Personam gerit, cui liberum est subdelegare, nedum ex communi jure, verum etiam ex singulari auctoritate illi demandata: cumque in delegantis potestate constitutum sit suspendere, vel omnino etiam auferre factam Delegato procuratorem, ex his omnibus illud consequitur, in Angliâ scilicet, quod jam dictum est, eas tantum facultates per Vicarium Apostolicum collatas a Missionariis exerceri posse: Ille siquidem cum Apostolicis Depositariis eorundem existat, communes eas facturus cum Sacerdotibus Sæcularibus, aut Regularibus, jus retinet (quod repetere supervacaneum non erit) dignoscendi, an revera idonei sint; aliquas tantummodo, non omnes communicandi, ac denique eas suspendendi, penitusve auferendi. Artamen summpere commendatur humanitas in examine peragendo; insuper debita, & prudens cautio in suspendendis, vel adimendis facultatibus, quæ semel concessæ fuerunt. Nec opus est, ut facultates exprimantur, quas Vicarius sibi reservare, aut quas Sacerdotibus Sæcularibus, vel Regularibus elargiri debet, quæve uni potius, quam alteri sint impertiendæ; id enim arbitrio relinquatur Vicarii Apostolici, qui, cum in loco consistat, & Personas dignoscat, quibus facultates conceduntur, animarum necessitates animadvertat, & casuum frequentiam, decernere facilius potest, quæ magis opportuna, & salutaria videantur. Inter cæteras illa adnumeratur facultas, per quam copia fit Sacerdoti bis Sacrum peragendi uno eodemque die, licet id expresse prohibeatur *cap. Consulisti, de celebratione Missarum*; cui tamen derogatur ob necessariam causam, videlicet ob Sacerdotum paucitatem; vel cum eorum numerus, qui diebus festis tenentur sacris assistere, talem exhibeat cecessitatem, ut, nisi alicui Sacerdoti duas Missas eodem die celebrandi potestas concedatur, Ecclesiæ mandato plures non satisfacerent: quod copiose declaratum est *Constitutione 3. in præfenti nostro Pontificatu emissa, & Osceusi Episcopo inscripta, Tom. 17. Bullarii*. Hinc facile apparet abusus intolerabilis, quæ patraretur, si cuiquam Sacerdoti rem divinam faciendi bis in diem facultas tribueretur, eum in finem, ut duplici elemosyna decentius se sustentaret; quantoque magis Sacerdos peccaret, si Missæ Sacrificium bis uno die conficeret sine opportuna Vicarii Apostolici concessione; vel sub Populi necessitatis prætextu eam peteret, atque obtineret, licet re ipsa plurimum elemosynarum cupiditate ad id moveretur.

§. 12. Adprobationis necessitatem, quam diximus competere cuilibet Vicario Apostolico in sua Provincia, non solum quoad Sæculares, sed etiam quoad Regulares Sacerdotes, qui Sæcularium Confessiones sine excepturi; necessitatem pariter ab ipsis accipiendi facultates *Formule secunde*, quæ prædictis Vicariis Apostolicis a Sancta S. de tribuantur, una cum potestate eas commu-

Facultas bis celebrandi eodem die, sola necessitatis Populi causa concedi debet.

niciandi Sacerdotibus Sæcularibus, & Regularibus, ut illis solummodo Missionarii utantur, quemadmodum superius exposuimus; has, inquam, necessitates subsequitur actualis administratio curæ Animarum, & Sacramentorum, ac proinde in iis, quæ ad utrumlibet horum capitulum spectant, nedum Missionarii Sæculares, sed etiam Regulares subjiciuntur jurisdictioni, & correctioni Vicariorum Apostolicorum. *Personæ tam Regulares, quam Sæculares hujusmodi curam exercentes, subsint immediate, in iis, quæ ad eandem curam, & administrationem Sacramentorum pertinent, jurisdictioni, visitationi, & correctioni Episcopi, in cuius Diocesi sita sunt*: Hæc ferme habet *Concilium Tridentinum sess. 25. de Regularibus cap. 11.*

§. 13. Quamvis autem in hoc cap. 11. non derogetur privilegiis, quæ hanc in rem producere possent Regulares, nihilo tamen minus, quia hujusmodi derogatio apertis verbis exprimitur *cap. 22. novissimo ipsius sessionis 25. de Regularibus*; ideo hæc ipsa complectitur singula capita anteriora *ipsius sessionis 25. de Regularibus*, ac propterea recentium etiam caput undecimum, quemadmodum enunciatum est *Constitutione Innocentii XIII.*, quæ incipit *Apostolici Ministerii*, confirmata a Benedicto XIII. in altera, quæ incipit: *In supremo*, data anno 1724. *num. 23. Sciunt omnes derogationem hujusmodi non ad ea tantum referri, quæ in prædicto capite (id est 22.) continentur; sed etiam ad alia, quæ in singulis superioribus (adeoque etiam in cap. 11.) ejusdem sessionis constituta sunt.*

§. 14. Superioribus annis suscitata a nonnullis fuit infirma nimis controversia, nempe in dubium revocata fuit prædicta Concilii Tridentini dispositio, & contendebar eos tantum Regulares affici, qui Parochi existant; alios vero Regulares Sacerdotes, qui licet Parochi non sint, tamen Sacramentum aliquod Sæcularibus administrant, vel nullimode comprehendunt, vel si comprehendunt, id referendum esse ad eos solummodo, qui rem de facto agent, & sine prævia Ordinarii facultate; verum Gregorius XV. edita *Constitutione Insuperabili*, quæ est *XVIII. Bullarii Romani Tom. 111.* declaravit Regulares Sacerdotes, qui vel Parochi sunt, vel aliquod administrant Sacramentum, *sive alias Ecclesiastica Sacramenta, aut unum ex iis ministrant, sive id præsent prævia Episcopi licentia, & approbatione, aut agant de facto absque ulla auctoritate, subsint debere in iis omnibus, quæ curam, vel administrationem Sacramentorum spectant, jurisdictioni, & correctioni Ordinarii tanquam Sedis Apostolicæ Delegati*: *In his, quæ hujusmodi curam, seu administrationem concernant, omnimode jurisdictioni, visitationi, & correctioni Diocæsini Episcopi, tanquam Sedis Apostolicæ Delegati, plene in omnibus subjiciuntur*. Idem prolixè renovatum est in *Bulla Cum sciet XXXII. Innocentii X. §. 4. in Bullario Romano tom. 5.*, tum in *Constitutione Firmandis, 109. §. 3. Bullarii Tom. I.* in præfenti Pontificatu divulgata.

§. 15. Jus hujusmodi in Regulares Sacerdotes delegatum in iis, quæ animarum curam, Sacramentorumque administrationem concernunt, cessare certum est, cum eorum quicumque sui Regularis instituti observantiam aliquo modo violaret; id enim Ordinarii muneris non est, sed respectivi Superioris Regularis: *Cujus quidem agendi rationem in iis, quæ spectant ad observationem proprii ipsius Regularis Instituti, non est Episcopi inquirere, cum ad ipsum Superiorem Regularem privative id pertineat*: Verba ipsa sunt recentis *Constitutionis Firmandis §. 8.* Non ignoramus Sacrum Concilium Tridentinum, *sess. 6. cap. 3. de Reformatione*, nulla admissa distinctione, decrevisse, quod Regularis extra *Monasterium degens, etiam sui Ordinis privilegii prætextu, si deliquerit, ab Ordinario Locî, tanquam*

Vicariorum jurisdictioni & correctioni subijciuntur Missionarii etiam Regulares in concernentibus curam Animarum, & Sacramentorum administrationem.

Contrariis Regularium privilegii derogavit Tridentinum.

Idque obtinet sive Regularis curam Animarum exercet, sive plura, vel etiam unum Sacramentum administrat.

* In hac Editione Tom. XVI. Regularium exemptioni non in iis, quæ respiciunt Regularem observantiam.

Nisi habent extra Claustra.

super

1753.

super hoc a Sede Apostolica delegato, secundum Canonicas Sanctiones visitari, puniri, & corrigi valet; atque hinc factum esse, ut dubium a nonnullis proponeretur, utrum commorantes Missionarii Regulares apud privatos, atque ut plurimum seorsim, ut in Anglia contingit, utrum, inquam, prædicti Regulares, veluti Religiosi extra Monasteria viventes censendi sint, ac propterea Ordinarii jurisdictioni tanquam Apostolici Delegati in omnibus subiecti, quod definitum est in allata Innocentii X. Constitutione 34. Cum sicut

§. 15. Quandoquidem tamen illud perpendi debet; Regulares scilicet Anglicanæ Missioni destinati, illic proficisci in bonum Sanctæ nostræ Religionis, eorumque mansionem in privatis domiciliis, non item in Monasteriis, ex publici regiminis Legibus dimanare, quibus Cœnobiaz quæcumque prohibentur; æquum profecto est, ut recenseri non debeant adinstar illorum, qui extra proprium Monasterium vitam agunt, atque hinc subsunt omnimodæ Ordinarii jurisdictioni, quemadmodum sancitum fuit a Summo Pontifice Clemente VIII. in suis Litteris Apostolicis in forma Brevis editis anno 1601. quæ incipiunt: *Quorumcumque Religiosorum* recentis in Constitutione: *Quamvis*: Quæ ordine est prima præsentis nostri Pontificatus Tom. XVII. Bullarii. Quamobrem cum iis potius procedendum est veluti cum Regularibus in propriis Monasteriis degentibus, qui, si aliquod crimen foris patrant, scandalum Populo afferens, insistente Ordinario, ut puniantur, plecti debent a suo Superiore Regulari, qui insuper tenetur inflictam castigationem ipsi Ordinario indicare: Regularis intra *Claustri Monasterii degens, si extra ea ita notorie deliquerit, ut Populo scandalo sit, Episcopo instante, a suo Superiore intra tempus ab Episcopo præfigendum severe puniatur, ac de punitione Episcopum certiores faciat, sin minus, a suo Superiore officio privetur, & delinquens ab Episcopo puniri possit*: Hæc habet Sacrum Concilium Tridentinum Sess. 25. de Regularibus cap. 14. Quibus apprime insistent ipsemet Summus Pontifex Clemens VIII.; alteram vulgavit Constitutionem, cui initium fecit *Suscepti muneris XXXIX. Bullarii Romani Tom. III.*, ubi accurate animadvertit, atque enunciavit quidquid ad eorum executionem conducere videretur.

§. 16. Harum ope regularum, quæ non ad libitum effictæ, nec recentes, sed juris Canonici, & Sacri Tridentini Concilii auctoritate suffultæ, nec non anteriorum Pontificum Constitutionibus firmatæ sunt, dubitandum non est, quin perfectæ interesse debeat consensus inter Episcopos, & Regulares Missionarios, eorumque Superiores, dummodo reipsa in eorum animis vigeat, quod juvat sperare, verum pacis, & concordie desiderium. Atque ea animorum conjunctio eo vel magis speranda, quod ipsorum juri, atque auctoritati certi limites, & confinia præfinita sint. Siquidem non deest Superioribus Regularibus privatum jus in propriis Religiosos, qui sui Instituti observationem persergerint. Quod si ab iisdem quodquam gravioris notæ crimen perpetretur, atque in primis, si contra bonos mores deliquerint, non desistuntur Superiores eos castigandi facultate; nec conquerendi locus Vicario Apostolico relinquatur, si ab eodem Superiore post acceptam facti notionem debita punitione non omittatur: adeo Vicarius Apostolicus, quod supra indicatum est, se in eam rem ingerere nullatenus possit; nisi forte contingeret, ut Regularis Superior vel nihil præstaret, vel æquas poenas a reo minime desumeret. Habent iidem Vicarii Apostolici, utpote Sanctæ Sedis Delegati, potestatem supra Regulares in iis omnibus, quæ animarum curam, & Sacramentorum administrationem respiciunt. At verò hujusmodi jus non solum iis competit; verum etiam

Regularibus Superioribus, quibus concessum est suos Religiosos animarum regimen, sive Sacramentorum administrationem male exercentes punire. Porro Jus Privatum Ordinarii complectitur tantum actus, quos ipse ratione Ministerii sui tenetur peragere in bonum populi disciplinæ Regularis Parochi demandati.

§. 17. Ne autem de jure cumulativo, quod habent tam Vicarii Apostolici, quam Regulares Superiores in Regulares, qui vel Parochi existunt, vel qui Sacramenta administrant, ulla oboriatur disceptatio, decretum jam est, ut diffidente Ordinario Superiore, vel Episcopus ille sit, sive Vicarius Apostolicus, a Regulari Superiore, prioris sententia alterius præter opinionem; itidemque, ut cum velit Superior Regularis, ab animarum regimine, & Sacramentorum administratione Regularem sibi subditum removere, efficere id possit, quin prius Ordinarius de causa certiores faciat: quod vicissim ab Ordinario fieri posse tenendum est, secluso debito causam patefaciendi Regulari Superiore. Adeatur superius recentita Constitutio *Firmandis* 109. §. 10. & 11. Bullarii Tom. I. * præsentis nostri Pontificatus, ubi auctoritate veterum decretorum id fufus declaratum, & confirmatum est. Nec Regularis ab officio suspensus, vel amotus, ullimode valet appellationis beneficio Mandati executionem impedire, vel protrahere; sed post præstitam obedientiam, ad proprium tuendum nomen, innocentiamve vindicandam, si eam læsam existimaret, reclamationibus unice locus erit, & excusationibus, suo Judici competenti ferendis, uti præscribitur in superius allata Constitutione: *Inferutabili*: Gregorii XV., atque in alia posteriori, cui initium *Ad militantis*, in præsentis nostro Pontificatu vulgata scilicet 18. §. 19. Bullarii Tom. I. *

§. 18. Ne felici Britannicæ Missionum regimini quicquam deesse videatur, subsequentes adnectuntur regulæ, quibus prætermittis, haud omnino obtineretur, quod vehementer exoptatur. Sedulo igitur incumbant Vicarii Apostolici, ut Missionarii Sæculares probe, honesteque in omnibus se gerant, quo aliis bono exemplo sint; & imprimis Sacris Officiis celebrandis, opportunisque Institutionibus Populo tradendis, atque infirmis opera sua sublevandis præsto sint, ut a publico otiosorum cœtibus, & cauponis omnimodæ caveant; addita etiam suspensionis poena cullebit, si quis ad easdem divertere non vereretur. At potissimum ipsimet Vicarii, omni, qua possunt ratione, severe tamen, illos puniant, qui de publico Regimine cum honore sermonem non habent. Quandoquidem illi in Anglia versantur, non ad rumores, & perturbationes excitandas, sed Sanctæ Catholicæ Religionis servandæ causa, eosque excipiendi, qui Divino Spiritu affiati, & Sanctis Fidei Mysteriis apprime instructi, se promptos paratosque ad eam amplectendam exhibent; cum interim a quibuslibet conversionibus debeant abstinere, quæ utpote sine prævis, debitisque conditionibus peractæ, non modo nullam utilitatem, sed damna potius, & incommoda plurima solent afferre. In iis autem, quæ Missionarios Regulares spectant, munus suum Vicarii Apostolici præ oculis semper ferant, quo tenentur in eorum actiones intendere semper in illis, quæ animarum curam, Sacramentorumque administrationem respiciunt; necnon auctoritatem pariter sibi delegatam comminiscantur. Cæteras verò prædictorum Regularium corruptelas, si quæ contigerint, si nimirum eorum quisquam cauponas, & cœtus otiosos frequentaret, seu publico Regimini obloqueretur, sive denique alienis negotiis sese immisceret; has, inquam, corruptelas reparare fudeant remediis superius expofitis, atque a Concilio Tridentino desumptis, quibus Regulares afficiuntur in Monasteriis degeates, &

Notæ exercendæ jurisdictionis cumulative.

* In hac edit. Tom. XVI.

Regulari ab Officio suspensus non datur suspensiva appellatio.

* In hac edit. Tom. XVI.

Sæculares Missionarii quibus rebus incumbere, & a quibus abstinere debeant; alioquin a Vicariis severe puniendi.

Regulares circa eadem deficientes, quomodo corripiendi.

In Anglia tamen Missionarii Regulares perinde habent ac si in Claustris degerent;

Eorumque correctio, si forte deliquerint, a Superioribus expectanda.

Privativa & cumulativa jurisdictionis Vicarii Apostolici, & Superioris Regularis, designatur.

qui extra Septa ipsius Monasterii scandalum aliquod committunt.

§. 19. In primis curæ sit Superioribus Regularibus Missionarios indistinctè nequaquam mittere, sed quod dictum jam est, eos deligere, qui & vitæ probitate, atque sufficienti opportunitate doctrinæ copia tales existant, ut sibi traditum Ministerium probe complere valeant: Præterea studeant præficere in Anglia unum ex Religiosis, cui visitatio sibi subditorum singulos in annos obeunda committatur, qui diligenter eorum vivendi rationem ad examen revocet, & congestarum elemosynarum usum perscrutetur. Sic enim fiet, ut quælibet negotiationis suspicio de medio tollatur, incommodis quibuslibet, & malis provide consulatur; Porro Visitator ipse de his, quæ gerenda sunt, conferat cum Vicariis Apostolicis, ut & ipsi auxiliarem manum præbeant, atque ita scandalis quibuslibet aditus occudatur.

§. 20. Quandoquidem, degentibus Missionariis Regularibus in Anglia extra Monasteria in privatis domiciliis, & seculares vestes adhibentibus, & ea libertate utentibus, qua sane carent, si in Monasteriis degerent, inauditus minime esset, si etiam religiosa corda mundano pulvere fordescerent, ideo edicatur cuilibet Missionario, ut post singula sexennia ad Catholicas Regiones sese restituat, propriæ Familiæ Regularis Claustra subeat, Religiosum induat habitum, ibique per tres integros menses commoretur; atque interim Spiritualibus Exercitiis per quindecim dies sedulo incumbat. Hinc est, quod Vicarii Apostolici, quorum arbitrio, atque prudentiæ, uti expositum est, committitur potestas communicandi Missionariis facultates *formule secundæ*, ipsam *ultra sexennium* non debent prorogare, sed impetiri ad summum *ad sexennium*; & *interim ad libitum*, eamque, si consentaneum judicaverint, simili modo restituere, cum Regulares absoluto jam præscripti secessus tempore ad Missionem revertentur.

§. 21. Et si Regularis Superior, qui statuit aliquem ex suis Religiosis a Sacramentis administrandis, sive a Missionibus exercendis remove, ex superius allatis, non teneatur remotionis causam Vicario Apostolico significare, & eadem ratione liberum sit Vicario Apostolico, in scitis, atque inconsultis iisdem Superioribus contra Missionarios Regulares, quos delinquentes in Sacramentis administrandis, vel ineptos, atque rudes, negligentem in suo munere adimplendo deprehenderit, animadvertere, prout ipsi expedire videbitur, tamen consentaneum erit, si unanimi voluntate, & consensu rem gerant, ne Missiones Operariis destituantur, & uni Missionario amoto alter continuò subrogetur, qui ejus subeat vices; idemque exhibeatur officium a Superioribus Regularibus cum Apostolicis Vicariis, ubi velint suos in alium Locum transferre, vel eos revocare in Catholicas Regiones, atque uno eodemque tempore successores expediant, videlicet ne Missio necessariis Operariis careat.

§. 22. De Foundationibus nihil omnino innovetur; sed tam Sæculares, quam Regulares in earum possessione perseverent, quas in presentiarum obtinent; atque adeo Sacramenta, etiam Confessionis omnibus indiscriminatim per eos administrantur in Urbibus, & Oppidis muro circumdatis, ubi limites præfiniti non sunt; ea plane ratione, qua in nostris Civitatibus ad Confessionem adprobati ab Episcopo sine ulla Loci, vel peculiaris Ecclesiæ limitatione, in qua Confessiones possint excipere, in qualibet Urbis Ecclesiæ Confessiones audiunt, debitis tamen officiis cum ipsius Rectore antea perfolutis. Verum Missionariis, in Pagis, & apud Ruricos commorantibus non liceat Sacramenta, nec etiam Pœnitentiæ extra præscriptos limites administrare; eum ad Confessiones extra confinia excipiendas

necessaria omnino sit Vicarii Apostolici licentia, cui illa subijcitur Provincia. Etenim apud Nos etiam Confessarius ab Episcopo pro Sæcularibus adprobatus in sua Diocesi, extra Diocesim eam facultatem exercere nequit sine alterius Episcopi adprobatione, in cujus ditione Pœnitentiæ Sacramentum administratur, etiam si Pœnitens subisset Episcopo, qui illum ad Confessiones excipiendas adprobavit. Idque constat ex Bulla *Superius*, Clementis X., quæ est 7. *Tom. VI. Bullarii Romani* §. 4., solus enim Parochus a Moralis Theologiæ Scriptoribus eximitur, qui si forte extra Diocesim velerit, sui Parochiani ibi degentis Confessiones potest audire, quamvis Episcopo Loci, ubi sui Parochiani se præbeat Confessarium, adprobationem ad Confessiones non obtinuerit. Necessaria igitur omnino est Vicarium Apostolicorum licentia, ut Missionarii in Pagis, vel Agris commorantes, Pœnitentiæ Sacramentum ministrent intra limites cuilibet illorum respective subjectos. Attamen ipsosmet Vicarios Apostolicos hortari non prætermittimus, ut meminerint valde consentaneum esse (nisi aliqua legitima causa contrarium persuaserit) facultates illi elargiri saltem ad Confessiones excipiendas. Quandoquidem vero licentiæ administrandi Sacramenta, quæ conceduntur Missionariis Campetribus, ut plurimum certis limitibus arctari solent, extra quos nulla ipsis ministrandi facultas permittitur, quamvis Locus, ubi Sacramenta vellent conferre, intra limites Vicario Apostolico subjectos contineretur, qui permissionem ministrandi impertitus est, tamen Vicarium Apostolicum adhortamur, ut facilem se præbeat Missionario Campetris Sacramenta aliquando conferendi extra limites ipsi præfinitos, nisi forte legitimum aliquod impedimentum id fieri prohibeat.

§. 23. Hæc omnia proficuum animarum curam, & pacem, concordiamque inter Missionarios; fastidium denique Vicariorum Apostolicorum regimen respiciunt. At quoniam a Viris optimis, & fide dignis indicatum fuit consentaneum fore, si definiatur, utrum Regularibus, qui vel in Regiis Sacellis, vel in Locis pro illis fundatis, sive apud Nobiles commorantur, liceat Indulgentias suis Ordinibus concessas evulgare, ideo, ut omnes molestæ trice evitentur, sequens regula proponitur, quæ executioni demandari omnino debet. In bonum Anglicanæ Missionis adprobantur quilibet pietatis actus, preces, jejunia, atque opera meritoria, quæ a Sancta Romana Ecclesiâ comprobantur. Ad Indulgentias quod spectat ipsis operibus adnexas ratione privilegiorum, quæ uni, vel alteri Regularium Ordini a Summis Pontificibus concessa fuerunt, suspenduntur; atque, ut Fideles spirituali Sanctorum Indulgentiarum evolvimento tranquillè, & copiosè simul perfruantur, cuilibet Vicario Apostolico auctoritas in ditione sui Vicariatus conceditur, ut quater in annum in iis Solemnitatibus, quæ ipsis magis opportune videbuntur, Indulgentiam Plenariam impertiantur, quam lucrari possint quicumque Pœnitentiæ Sacramento expiati, & Sacra Eucharistia refecti Sacellum aliquod visitabunt, ubi Missæ Sacrificium celebratur, pacem Ecclesiæ suæ a Deo rogabunt, paratque erunt pauperes aliqua elemosyna pro suis viribus sublevare, vel Catechismo, & Sacris Concionibus frequenter interesse, quoties absque gravi incommodo id fieri liceat, sive infirmis, aut morti proximis operam suam christiana charitate præbere; & quoniam non deerunt, qui vel carcere, aut gravi morbo, sive alia legitima causa impediti, præscripta pietatis officia minime poterunt adimplere, singuli Vicarii Apostolici potestatem habeant ea commutandi, & alia, quæ perfici valeant, decernendi. Porro ne morientes e vita decedant sine Benedictione in articulo mortis, & sine In-

dulgentia

Horum delectus habendus per Superiores Regulares; unufque Visitator cæteris præsciendus.

Post sexennium ad Regiones Catholicas & ad propria Monasteria se recipiant, vacaturi spiritualibus exercitiis.

Ideo statutum, ut Facultates ad sexennium tantummodo ipsis delegentur.

Remotiones Missionarium Regularium, quantum fas erit, communi consensu fiant & sine Missionis detrimento.

Foundationes unicuique requisitæ, possessoriis maneant.

Sacramenta a Sacerdotibus approbata in Urbibus & Oppidis sine limitatione administrantur.

In Pagis & agris nemo deputationis suæ limites transcendat.

Vicariis Apostolicis in delegatione facultatum.

De Indulgentiis.

Suspenduntur in Anglia Indulgentiæ Regularibus ad communicandum sive publicandum concessæ. Vicariis Apostolicis delegatur largiri Indulgentiæ Plenariæ quater in anno.

Es in articulo mortis.

dulgentia ipsi conjuncta, iisdem Vicariis Apostolicis facultas conceditur, ut illam impertiant, atque etiam Sacerdotes alios subdelegare possint, qui eam morientibus elargiantur, servata tamen forma, quæ indicitur in Constitutione hujus nostri Pontificatus tempore in lucem evulgata, quam hinc regulis ad majorem commoditatem adjungimus.

Suadet Legatis Principum, & Nobilibus Catholicis, ne ullos in suis Sacellis celebrare, & ministrare permittant, nisi a Vicariis Apostolicis approbatos.

§. 24. Ultimo tandem, cum Anglicanæ Missionis perduratio Principum Catholicorum Ministris, Nobilibus Catholicis, Fundationibusque jam constitutis accepta referri debeat, eos magnopere adhortamur, ut illos tantum Sacerdotes Sæculares, vel Regulares suis Sacellis inservire permittant, qui se prius obtulerint Vicariis Apostolicis, & obtentas ab illis approbationes exhibuerint: secus enim contingere posset, ut præter eorum voluntatem admittatur celebrando Missæ Sacrificio in Sacellis, & ministrandis Sacramentis, qui vel Sacerdos minime existat, vel si fuerit Sacerdos, suspensionis foras, vel irregularitatis vinculo obstringatur.

Clausula, & Derogationes.

§. 25. Porro omnia & singula hujusmodi a Nobis, prout præmittitur, statuta & decreta, quo firmius subsistant, & ferventur exactius, tenore præsentium Apostolica auctoritate, quatenus opus sit, confirmamus, & Apostolicæ firmitatis robore communimus, & districtè servanda præcipimus & mandamus, salva tamen in præmissis nostra, Successorumque nostrorum Romanorum Pontificum, & ejusdem Congregationis Cardinalium Propagandæ Fidei auctoritate. Decernentes easdem præsentis Litteras, & in eis contenta quæcumque semper firma, valida, & efficacia existere & fore; suosque plenarios & integros effectus fortiri & obtinere, & a vobis & illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter observari debere; sique in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, & ejusdem S. R. E. Cardinales, eorundemque Cardinalium Congregationes, & quovis alios quacumque præeminentia & potestate fungentes & sancturos, sublata eis & eorum cuilibet quavis alteri judicandi & interpretandi facultate & auctoritate, judicari & definiti debere, ac irritum & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Apostolicis sive sub Plumbo, sive in simili forma Brevis expeditis quoruncumque Prædecessorum nostrorum Litteris, & præsertim felicis recordat. Urbani Papæ VIII., quarum initium est: *Britannia non minus &c.* necnon: *Plantata in Agro Dominico &c.*, aliisque Constitutionibus & Ordinationibus, necnon quoruncumque Ordinum, Congregationum, & Institutum, etiam Societatis Jesu, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus; privilegiis, quoque, indultis, & Litteris Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis illorum tenores præsentibus pro plenè & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliis in suo robore permanentibus, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter & expressè derogamus, & derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Animorum concordia commendatur Vicariis Apostolicis, & Missionariis in Anglia.

§. 26. Cæterum Vos, Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, per Domini Nostri Jesu Christi charitatem, qui animas nostras pretioso Sanguine redemit, rogamus, & in Domino hortamur, ut non in contentione & æmulatione, sed induentes eundem Dominum Nostrum Jesum Christum, perficiatis opus vestrum. Ad cujus prosperi suc-

cessus auspiciam Apostolicam Benedictionem studiose nostræ voluntatis pignus Vobis, Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, peramanter imperitur.

§. 27. Volumus autem, ut earundem præsentium Litterarum transumptis seu exemplis etiam impressis, & ab ejusdem Congregationis Venerabilium Fratrum nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium negotiis Propagandæ Fidei præpositorum Præfecto, & Secretario pro tempore existentibus subscriptis, ac Stigillo ejusdem Congregationis munitis eadem pro suis fides adhibeatur, quæ ipsis præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel offerentæ.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXX. Maji MDCCLIII. Pontificatus Nostri Anno Decimotertio.

Cajetanus Amatus.

Fides habenda transumptis.

Dat. Pont. Anno XIII. die 30. Maji 1753.

De Beneficiis & Officiis Curatis per Indiarum Occidentalium Regiones, Sæcularibus etiam Clericis, sublato asserto Regularium privato jure, conferendis: Apostolicæ Litteræ jam editæ (quas vide Tom. præced. num. 51.) confirmantur, & declarantur.

XVII.

BENEDICTUS EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

CUM aliis nempe de Anno millesimo septingentesimo quinquagesimo primo ex parte Charissimi in Christo Filii Nostri Ferdinandi VI. Hispaniarum Regis Catholici Nobis representatum fuisset, non eas adhuc in Indiarum Occidentalium Regnis, atque Provinciis ipsius Dominio subjectis rerum circumstantias subsistere, ob quas olim Sanctæ memoriæ Pius V., ad instantiam tunc existentis Catholici Hispaniarum Regis, aliique deinceps Romani Pontifices Prædecessores Nostri statuerunt, earum Regionum Parochias, Doctrinas, aliæque munia & Officia ad Animarum Curam pertinentia, per Regulares Personas obtineri, & administrari debere, quin immo Sæcularium Clericorum illarum Partium a multo jam tempore adeo & numero excrevisse, & moribus, atque doctrina conspicuum, proindeque ad obtinenda & gerenda ejusmodi munia idoneum se præbere, ut nihil jam ob stare videretur, quo minus earundem Parochiarum, Doctrinarum, aliorumque Officiorum provisió, & dispositio, ad eam, quæ generaliter per Orbem vigere dignoscitur, Ecclesiasticæ disciplinæ formam, prout non solum ipse Ferdinandus Rex, sed etiam Archiepiscopi, & Episcopi, per easdem Indiarum Regiones constituti magnopere optabant, revocari posset; Nos omnibus mature perpensis, quum Regiam hanc petitionem non modo generalibus Ecclesiæ Institutis, verum etiam prædicti Sancti Pii, aliorumque Pontificum Prædecessorum Nostrorum menti, ac sæpè declarato Sedis Apostolicæ sensui, conformem agnovimus; per Nostros sub Plumbo editas Litteras, quarum initium est -- *Cum nuper* -- datas apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ MDCCLI. sexto Idus Novembris; Pontificatus Nostri Anno XII., decrevimus, atque permisimus, ut, non obstantibus dicti Sancti Pii V. Prædecessoris Litteris, aliisque in eorum confirmationem ab Apostolica Sede emanatis (quibus etiam, quatenus opus esset, expressè derogavimus) Sæculares etiam Clerici, seu Presby-

Catholici Regis aliis proposita petitió.

Pontificis Decreta per Litteras Apostol. edita anno 1751.